

Kiss Székely Zoltán

A Mezőség szélén éjszaka

Az éjjeli kertben meztelen
harangszó sarjad. Nesztelen
körénk ülnek a csillagok:
szemedben a Göncöl ragyog.

A tó tükre az égig ér,
mutatja, meddig hág a vágy.
Ez a sorsunk. Nem kívánok
kevesebbet, mint a világod.

Hold súlyosodik a rétre,
árnyék inog — füvek vasreszeléke.
Földkoporsók — fura formák:
agyaggá gyúrt önazonosság.

Eperfánk felszökkenő bozontja
a fényporos eget magára vonta:
most csupa szurdok s hegytaraj
holdfény mosta hullámaival.

Álom a kert alatt

Minden leomlás azt a napot idézi:
ami szemekből szakadt ki és a fény
visszfényesült a vizekről.
Gránitot omlaszt a hallgatás,
milliónyi évnek kopása ez.
Emberi hangon üvölt a csend.
A tengerből voltak sora úszik feléd
s a voltak puzzle-képpé dermednek.
Elsüllyedt történetek kopognak
s az első talajmenti ködből
tarisznyázott érzelmek hullanak.
Sebzett lelkű ember imája ez.
Éhezem az érintésed,
mi lennének az egyetlenek

---

egymásnak. Mellémfeszülsz
s hagyom, hogy magadba engedj.

Zsákom magvai szétperegnek
az álombéli kertben. Az égbolt
recsegve továbbfordul. Verejtékes
homlokodon csillan a nap
s hirtelen holddá változik.

Az első vihar felkorbácsolja
tengerünk vizét s a felfedezetlen
vályak lassan életet építenek körénk.
A megszülető napfény felé
törekszik minden. Közös emlékek
lágypora termékenyíti a kerttet.

Hátaink más irányba görbülnek:
két teli tarisznya egy csónak két végében.

Kezdet és vég ölelkezik így.

Hévforrás (2)

Fölbuzgott. Aztán kitört. S ahol kihűlt,
sóterhét színes kristályokba rakta.
Föld mélyébe visszahullva felhevült,
s feledett terhét újraolvasztotta.

Üregekbe szippantódott. Menekült.
Aránytalan küzdelme önáztatta
kínná gyűrődött üledékbe merült,
s hörögve felszínre tört istenadta

hévvvel megint. Bezúzódott a testbe
szökellése. Füstölgő sós öl nyelte
függőleges pillanatát a létnek.

Megrándult a tó vize. Légbe dobva
önmagába loccsant a hévvíz. Hagyta
másnak a dalt. A kristályok zenéltek.

Önáltató üzenet a Hétfáknak

Azon a napon, amikor angyalföldi lakásunkból
rálátni az udvarfalvi templomtoronyra,
s a Cementlapok fölött, a keskeny part homokjára
kirakja a folyó kerek köveit a Kelemeneknek,
mint tökéletesre csiszolt él nélküli gondolatokat;

azon a napon, amikor az Istenszéke bazaltkavicsára
lelek a Nagygát fölött, mint árva önmagamra,
mely nem állja már a vad víz görgetését, fáradtan
kopni kezd, hagyja, hogy betemesse az idő
homokja, hogy mindent újra lehessen kezdeni;

Azon a napon, amikor a keletre kitérő ég
vadludakat reptet délnek, s bőrömet simogató szellő
érkezik nyugatról, pirosra súrolva az aktuális
naplementét, s a Turbinaárok víznyelője monoton
szürcsöli a Maros vizét, hazaérkezem hozzátok.

A megérintett szó (II.)

„Ahány szóra váró gyermek:
a jövőnek annyi lámpása a meglódult időben.”
(Sütő András)

Most minden hang felém üget.
Most minden átok elhagyott.
Dobhártyáim — nagy üstdobok
erősítik a hangokat.

Bennem születnek a szavak,
átkosan bizseregnek. De
vár épül a szeretetnek,
hogy benne emberré legyél.

Mondatot rágok a szádba,
s szülessenek bár zörejek,
bent dobbannak méltósággal
mai s holnapi emberek.

Nem mondok semmit. Hallgatok.

Ténfergő szavak rajából
körmondatok keringenek
fejem fölé. És szédületes
kavargásukból szó érint.
Teszem eléd: szórvány-hazám.
Tizenegyedik parancsként
billeg lehet s kell határán.

Egy otthoni előadásra

Tévedhetetlenség fátylában áll a táj.
Az utcán végigcsusszan az utolsó fény.
Miért bont ki, mivé szelídít ez a zene?
Hol köd alig lebeg, s a színházba belépők
utolsó lehelete imaként száll a fénybe.
Emberek, kik áhítják a szó varázsát,
az alig hallható sóhajok zenéjét.

Akárha Istenhez szólna a hang.
Magyarázni nem tudom, csak érzem,
ahogy az elfogadás kirajzolódik
a Somostető alatti zsidótemető bokraira.
Szinte giccses, mégis ebbe a városba
simul bele, semmi köze a hithez.

Szelíden simogat könnyeket az arcra.
Megtalált mondat vagyok, nyelv alá való.
Szavakból szabok köntöst neked.
Éber vagyok, kerül a megalkuvó álom.

Színházból kijövet élénk csoportok
locsolják szét a szavak zálogát.
Parkba ülnek, szedik szét az igék szövetét,
újraszabják. Ismerős arcok, valahonnan
az elmúlásból üzennek. Kezükben műsorfüzet
két-három évtizednyi előadásokról.
Szorongatják, bár tudják jelentésnélküliségüket.

Rámerevül nézésük a zenére. Ködruhámon
is áthatol. Csak így lehet Istenhez szólni.
Tudják — nem csak sejtik — a múltból a mát.
Éber vagyok. Élő fák sorakoznak a parkban.
Új színházat épít az élet. Látomásosat.
